

Interview met Francesca Lazzeri van Wild Vlees over de voorstelling *BeingSingularPlural*.

Wij spraken met Francesca Lazzeri, een van de makers en performers van Wild Vlees. Francesca Lazzeri heeft gestudeerd en gewerkt in Amsterdam, Zwitserland, Oostenrijk, Ierland, Rusland en Italië. In elk land moest ze weer wennen aan de gewoontes van het land en de dingen die ze dacht te weten achter zich laten. Dit steeds weer moeten wennen zet je op scherp en zorgt dat je constant je waarheid blijft bevragen. Zo werken de makers van Wild Vlees ook samen, constant zichzelf en elkaar bevragend om zo uiteindelijk tot de kern van de zaak te komen en dit te visualiseren.

Wild Vlees bestaat naast Francesca uit maker en performer Tamar Blom en producent Job Rietvelt. Hoewel ze allemaal hun eigen inbreng hebben is er binnen het collectief geen strikte rolverdeling, maar meer een fluïde samenwerking. Ze maken zowel samen werk, als individueel onder de noemer Wild Vlees. Ook bij individuele projecten is er onderling veel overleg en inbreng van alle leden. Tamar en Francesca gebruiken allebei een fysieke beeldende taal, maar waar Tamar meer vanuit zijn intuïtie en 'gevoel' vertrekt, begint Francesca meer vanuit een vraag of een gedacht. Kenmerkend voor Wild Vlees is het opzoeken van de grens tussen beeldende kunst en performances. Ze omschrijven hun werk als ruig, experimenteel, fysiek en visueel. In hun voorstellingen behandelen ze graag grote existentiële onderwerpen, zoals de verhouding tussen mensen onderling, de mens en zijn omgeving en zelfs tot het hele universum als ook de vergankelijkheid van de mens. Deze onderwerpen proberen ze te vertalen in transformerende handelingen en beelden die inhoudelijk het onderwerp het dichts tot de kern benaderen.

Dit is ook terug te zien in de voorstelling die in de wintercollectie staat *BeingSingularPlural*, gemaakt door Francesca Lazzeri. Deze voorstelling gaat over de onderlinge afhankelijkheid tussen twee individuen, die staan voor de mens in zijn geheel. Niemand bestaat echt op zichzelf, we zijn afhankelijk zowel van familie en vrienden om ons heen, als ook mensen die ons eten produceren, onze kleding maken, en zo nog veel meer mensen. Er is een heel netwerk van relaties, zonder welke wij niet kunnen bestaan. Deze thematiek is gebaseerd op de ideeën van de filosoof Jean-Luc Nancy. Inspiratiebron voor deze voorstelling is zijn boek, dat ook "BeingSingularPlural" heet, waarin hij zijn ideeën beschrijft over het individu dat het collectief nodig heeft. Zo iets existentiëls als elkaar nodig hebben komt al terug in de evolutie, in de levenscirkel. De een voed zich met de ander, en de ander weer met de een. De aarde die een onderdeel van het decor vormt van de voorstelling is een belangrijk onderdeel van onze levenscyclus; wij eten van de planten die uit deze aarde groeien en groeien zo zelf, uiteindelijk sterven we en worden we weer teruggegeven aan de aarde om weer planten te doen groeien voor de volgende mensen. Deze onderlinge onafhankelijkheid in het leven is

een principe dat in de voorstelling wordt vertaald. Aan het begin van het werkproces had Francesca nog een ander beeld voor ogen hoe dit weer te geven, maar door op de vloer te experimenteren is al het materiaal uiteindelijk teruggebracht naar de kern van dit idee. Om te zien wat voor beelden dit oplevert zult u naar de voorstelling moeten komen kijken.

Naast het werken voor Wild Vlees speelt Francesca in voorstellingen van andere makers (op dit moment in Huid van Schweiman&). Het grootste verschil tussen zelf een voorstelling maken of meespelen in de voorstelling van een ander is de mate van 'hoofdelijkheid'. Wanneer Francesca zelf een voorstelling maakt is het heel belangrijk om te vertrekken vanuit een duidelijk idee, met van tevoren opgemaakte kaders. Daarbij is het dan haar verantwoordelijkheid om deze kaders te behouden. Wanneer ze meespeelt bij iemand anders is het bewaken van die kaders niet haar verantwoordelijkheid, waardoor ze meer de vrijheid heeft om dingen te proberen zonder daarbij steeds te bedenken of dat wel binnen de kaders past. Als speler werkt ze dus meer vanuit bewegingen en als maker meer vanuit gedachten.

Als jonge kunstenaars hebben de kunstenaars van Wild Vlees nog een hele toekomst voor zich. Ze willen graag door gaan met maken voor Wild Vlees en daarnaast meer verbindingen aan gaan met andere kunstenaars en hun publiek. Ze hopen zich te ontwikkelen in de richting van het curatorschap, omdat ze zelf in gesprek gaan over theater heel belangrijk vinden. Curatorschap kan daarin mensen helpen door voorstellingen bij elkaar te plaatsten, randprogramma te creëren, en gesprekken te faciliteren. Dat is zowel nuttig voor de toeschouwers als voor Wild Vlees zelf. Er valt dus nog veel te verwachten van deze jonge kunstenaars.